

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa P. B.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w W.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje r.pr. K. T. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych powiększoną o 23 % podatku VAT tytułem wynagrodzenia za udzielenie z urzędu powodowi nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano potrzebę wykładni przepisów prawa, istnienie rozbieżności w orzecznictwie oraz oczywistą zasadność skargi. Po pierwsze, skarga nie jest oczywiście uzasadniona. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest przekonujące i dowodzi niewątpliwie zgodnego ze sztuką prawniczą wyłożenia i zastosowania przepisów prawa. Jeżeli zatem można formułować pod jego adresem zarzuty, to nie świadczą one o oczywistej wadliwości wyroku. Po drugie, nie występuje wskazywana w skardze rozbieżność orzecznictwa, która ma dotyczyć tego, jak interpretować przesłankę bezprawności w kontekście odpowiedzialności Skarbu Państwa. Dominujący nurt orzecznictwa odróżnia zakres bezprawności przy odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa wyznaczany normą konstytucyjną, gdzie oznacza ona wyłącznie niezgodność z prawem, od szerzej rozumianej bezprawności deliktowej w ogóle. Kwestia ta jednak nie wymaga rozważenia na tle tej sprawy, ponieważ powód dochodzi zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych, a nie odszkodowania za szkodę majątkową. Po trzecie, z powołanych w skarze orzeczeń wynika jedynie, że w razie dochodzenia roszczenia określonego w art. 448 k.c. od Skarbu Państwa, art. 417¹ k.c. nie znajduje zastosowania – taka teza nie powinna budzić wątpliwości. Czym innym jest pytanie o to, czy w przypadku dochodzenia od Skarbu Państwa roszczenia przewidzianego w art. 448 k.c. jest wystarczające wykazanie, że działanie naruszające dobra osobiste było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, czy wyłącznie sprzeczne z prawem. Rozbieżności co do tego problemu skarga kasacyjna jednak nie wskazuje.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.